

Neden Ağlıyorsun Dedi Çocuk

– YuReKiKLiMi · 20 Mart 2013

Bir gün,
Bulutları gözlerimle şöyle bir aralayıp çektim baharı gökyüzünün bağrından.
Sonra,
Hislerimden büyükçe bahçe, duygularımdan da çiçeklerle dolu aşk yarattım yüreğimle.

Kalp limanına,
Attım demirlerini gönül vapurunun, sonra uzanıp yaşamın güvertesine çektim üzerime güneşi.

Aşk tesadüfleri severdi ya;
Bende ilk defa tesadüf olmak, bir bakışa cennet olmak istemiştim.

Bilmiyordum severken haddi aşacağıımı,
Bilmiyordum özlerken hatalı kul olacağıımı.
Bilmiyordum dermanlıyken dertli olunmayacağıını.

Sev dedi feryat, özle dedi gönlüm.
Bende sevdim sebep bin iken, öldüm hiç neden yokken.

Mutlu zamanlarda,
Gezerken omuzlarda diri diri, kıskanırken tabutlar beni.

Nice sonra,
Tam da kıyıları dövüyordu ki dalgalar, mektubu düştü avuçlarıma,
İçi boştu. Bitmişti. Bitmiştim. Kayalara vurmuştum son nakaratta.

Tarih olmuş hayallerimin,
Beyaz saçlı merdivenlerinde yemlerken güvercinleri,
Bir çocuk yanaştı kirpiklerime, ağlıyorsun; neden diye sordu.

Öyle dalmışım ki ayrılığın acısına,
İçimdeki herşey can çekişiyor, gözyaşım ondan bir hatıra dedim soluksuz.

Çocuk, bir daha sormadı neden gülmüyorsun diye,
Düşürdü başını düştüğüm yere, sonra kaldırmadı hiç ellerini güneşe.

Bülent KAYA

İSTANBUL / 20 / 03 / 2013